

Familia Grof Karolyi, premiată la expoziția agronomică de la Pesta din 1865

Grof Karolyi Istvan (3 februarie 1845, Pesta - d. 31 iulie 1907, Carei)

Revista Familia nr. 2, din 15 iunie 1865 prezintă pe larg "Reuniunea economică maghiară" organizată la Pesta. La expoziție au fost prezenți agricultorii de frunte

PAGINA 3

Amprenta lui Michelangelo, descoperită pe o statueta de ceară

O sculptură în ceară, veche de 500 de ani și atribuită lui Michelangelo, ar păstra urma unei amprente a marelui maestru renescentist, conform rezultatelor unei noi analize, transmite luni Live Science, citat de Agerpres. Michelangelo ar fi creat această sculptură din ceară ca studiu pentru o sculptură pe care o pregătea pentru bazilica Sfântul Petru din Vatican, conform BBC Two, post de televiziune care tocmai a lansat sezonul al doilea al seriei de documentare „Secrets of the Museum”, în care este prezentată și această figurină din ceară. Denumită „Un sclav”, statueta din ceară a fost expusă publicului, însă în primăvara neobișnuit de caldă a anului trecut curatorii au luat decizia de a o transporta din galerie într-un loc mai răcoros pentru ca ceara să nu se topească, în perioada în care muzeul era oricum închis din cauza pandemiei, conform publicației The Times. Un curator care verifica starea statuii a observat că pe spatele acesteia s-a păstrat o amprentă.

August, luna aprovizionării pentru iarnă cu murături și compoturi

PAGINA 2

Familia Trudeau, în slujba Canadei

PAGINA 6

95 de ani de la nașterea mitropolitului Antonie Plămădeală

PAGINA 7

5 de ani de la decesul Reginei Ana a României

Principesa Ana de Bourbon-Parma (cunoscută și sub apelativul Regina Ana, prenume complet Anne Antoinette Françoise Charlotte Zita Marguerite; n. 18 septembrie 1923, Paris, Franța - d. 1 august 2016, Morges(d), cantonul Vaud, Elveția) a fost soția regelui Mihai I al României și fiica prințului René de Bourbon-Parma și a prințesei Margaret a Danemarcei. A fost strănepoata regilor Christian al IX-lea al Danemarcei (pe linie maternă) și Miguel I al Portugaliei (pe linie paternă) și nepoata de soră a împărătesei Zita de Bourbon-Parma.

L-a cunoscut pe regele Mihai al României la nunta principesei Elisabeta a Marii Britanii, în noiembrie 1947, cei doi logodindu-se înainte de întoarcerea regelui în România. Guvernul Groza nu și-a dat acordul pentru căsătorie. Mai mult, l-a forțat pe regele Mihai să abdice la 30 decembrie 1947. Cuplul s-a căsătorit în cursul anului următor, în ciuda opreliștilor de natură religioasă. În cercurile monarhiste și în cadrul familiei regale a României, Ana de Bourbon-Parma a fost cunoscută sub titlul Regina Ana (cu calificativul Majestatea Sa).

S-a stins din viață la ora 13.45 la Spitalul Morges din Elveția la data de 1 august 2016 și a fost înmormântată în noua catedrală arhiepiscopală și regală din Curtea de Argeș la data de 13 august 2016. În memoria ei, Guvernul României a decretat ziua de sâmbătă, 13 august, zi de doliu național. 13 august 2016 a fost decretată și în Republica Moldova zi de doliu național de către președintele Nicolae Timofti.

Papagalii cu creastă, în rol de urși gunoieri în Australia

Au și australienii un fel de „urși gunoieri”. Doar că ai lor au pene, pentru că sunt papagali cu creastă. Extrem de inteligente și îndrăznețe, aceste păsări au învățat cum să deschidă pubelele, spre amuzamentul sau, dimpotrivă, disperarea unora. Biologii știu de multă vreme că papagalii cu creastă (cacadu) au abilități aparte. Ce-i uimește acum este rapiditatea cu care învăță unii de la alții metode de spargere a pubelelor, individual sau în grup. Un prim studiu de acest gen a demonstrat că papagalii din orașele australiene învăță unii de la ceilalți acest comportament unic de deschidere a coșurilor de gunoi. Concluziile unei echipe internaționale de oameni de știință, publicate în revista Science, arată că această abilitate este de fapt mai degrabă învățată decât un rezultat al geneticii.

121 de ani de la nașterea lui Vasile Pavelescu, psiholog român și membru titular al Academiei Române

Psihologul Vasile Pavelescu s-a născut la 1 august 1900, în Costuleni, județul Lăpușna, și a decedat la 21 februarie 1991, la Iași. A fost profesor universitar, precum și membru titular al Academiei Române.

Clașele primare și liceul le-a absolvit la Chișinău, însă la Kiev a decis să urmeze studiile universitare de matematică. Din anul 1918 a fost nevoit să se refugieze în România și a urmat cursurile Universității din Iași, ale Facultății de Filosofie. Licențiat a devenit în anul 1924, iar apoi statul român îi acordă o bursă la Sorbona, unde își dă teza de doctorat în psihologie.

Pentru a se perfecționa continuu, a ales să urmeze cursurile lui H. Wallon (la Sorbona), dar și ale lui Pierre Janet, H. Pieron și E. Gley, la College de France.

Doctoratul său a avut tema *Limitele afectivității*, și l-a realizat sub îndrumarea profesorului Georges Dumas.

În anul 1928 a devenit asistent la Catedra de Pedagogie a Universității din Iași, concomitent activând și ca profesor de psihologie la Seminarul Pedagogic, între anii 1928 - 1836. Printr-un concurs pe care l-a dat în anul 1943, a devenit profesor titular de psihologie.

A fost decan al Facultății de Litere și Filosofie (1944-1945), decan al Facultății de Psihologie - Pedagogie și Filosofie, între 1948-1951 și șeful Catedrei de Psihologie până la pensionare (1970). A devenit Profesor Emerit în 1969 și a fost ales membru titular al Academiei Române în 1974. A participat la congrese internaționale de psihologie la Bruxelles, 1957; Roma, 1958; Posnan, 1962; Liubliana, 1964; Marsilia, 1965; Moscova, 1966.

A avut numeroase studii realizate pe tema funcțiilor și caracterelor afectivității, respectiv structurii și orientării personalității, conștiinței și inconștiinței, sau complexului de frustrare care i-au pus în lumină calitățile de doctor în psihologie.

Psiholog de orientare clinică, a fost considerat un fin analist și un maestru al limbajului psihologic, a devenit mentorul multor generații de psihologi din România. Dintre lucrările lui Vasile Pavelescu, amintim: *Psihologia personalității* (1939), *Perspective* (1943), *Principii de docimologie* (1968), *Din viața sentimentelor* (1969), *Invitație la cunoașterea de sine* (1970), *Cunoașterea de sine și cunoașterea personalității* (1982).

Informația Zilei

ISSN 1222-4715

Director general - D. Păcuraru

Director editor: Ilie Sălceanu

Redactor șef
supliment - Adriana Zaharia
(Informația Zilei de Duminică
și Sănătate și Frumusețe,
Informația TV)

Redacția Satu Mare:

str. Mircea cel Bătrân nr. 15
Satu Mare, cod 440012
Telefon: 0261-767300

e-mail: redactiasm@informatia-zilei.ro

www.informatia-zilei.ro

Țăranii care se tem că ursul le va mânca oile și vitele, țin cu sfințenie praznicul din prima zi a lunii care începe. Macaveiul, Macaveiul Ursului sau Împuiatul Urșilor este un praznic care se ține în aceeași zi cu Scoaterea Sfintei Cruci. Oamenii au obiceiul de a stropi livezile și grădinile cu apă sfințită, însă este o tradiție de asemenea, ca grăul să fie binecuvântat la biserică, pentru a fi apoi amestecat cu boabele care urmează a fi semănate. Cei care au stupi își adună mierea, deoarece se crede că aceasta va căpăta puteri miraculoase de vindecare.

În luna august, gospodinele încep să pună compoturi și murături pentru iarnă

Este perioada în care se coc și se gustă cele mai multe fructe

Luna care vine, august, mai este denumită și **Gustar, Augustu sau Măselariu**. Este a opta lună a calendarului gregorian, fiind perioada în care se coc și se gustă cele mai multe fructe. Este și un ritual al gustatului boabelor de struguri în aceste zile, dar și al secerișului. De asemenea, după cum se știe, abundă recolte de toate felurile, iar gospodinele își fac acum rezervele pentru iarnă.

În luna lui Gustar avem parte de sărbători de mai mare sau de mai mică importanță, însă toate sunt respectate cu sfințenie de către românii care cred în ele, pentru a fi protejați. Cele mai mari dintre praznice sunt Schimbarea la Față a Domnului, Adormirea Maicii Domnului în 15 august și Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul, pe 29 august.

Din categoria praznicelor mai mici avem, la 1 august Macaveii și Ziua Crucii, în 6 august Probejenia sau schimbarea la față, iar în 25 august avem Vartolomeii sau Sfântul Apostol Bartolomeu.

La 1 august avem Macaveii și Ziua Crucii

Țăranii care se tem că ursul le va mânca oile și vitele, țin cu sfințenie praznicul din prima zi a lunii care începe. Macaveiul, Macaveiul Ursului sau Împuiatul Urșilor este un praznic care se ține în aceeași zi cu Scoaterea Sfintei Cruci. Oamenii au obiceiul de a stropi livezile și grădinile cu apă sfințită, însă este o tradiție de asemenea, ca grăul să fie binecuvântat la biserică, pentru a fi apoi amestecat cu boabele care urmează a fi semănate.

Cei care au stupi își adună azi mierea, deoarece se crede că aceasta va căpăta puteri miraculoase de vindecare. De acest praznic, se spune că "sen-vărte frunză-n tei" și nu este bine să se mai culegă teiul.

Este interzis lucrul la câmp, nu se mulg nici vacile, dar vițeii sunt lăsați să sugă. Acesta este și motivul pentru care ziua este considerată a fi Paștele Vițeilor.

În această zi este datina de a se reteza, de a se tăia fagurii, luându-se mierea și lăsându-se albinelor numai atât cât le-ar trebui pentru hrana lor de peste iarnă. Această zi este hotărâtă stupilor, când se curăță pentru iarnă. E ultima zi când se mai colectează mierea în stupi. Sătenii se ospătează cu vinuri îndulcite cu miere și cu turțiți caldă. Lumânările făcute din ceară la Macaveiul ursului sunt mai bune de ars.

Macaveiul ursului se mai ține pentru boli. Se sfințesc ierburi, izmă etc, care sunt bune pentru leacuri.

Apărător de rele și durere: Se scot fagurii de miere și trebuie să guste toți din ea, ca să fie feriți de lupi și urși. Ținută cu sfințenie, ca să nu facă ursul pagubă, în această zi se aruncă o bucată de carne afară, cu cuvintele: "Na, ursule!".

Nu se bagă cânepa în baltă, că vine ursul și o scoate. S-a pomenit din bătrâni păstrând această zi, din cauza vântului care culcă fânul, surpă și mută clăile. E rău de piatră.

Se ține de către femei, pentru a feri copiii de boli, friguri, de lovituri de moarte. Se ține pentru a nu face albeață (a orbi).

Ziua Crucii este marcată la 1 august, când lemnul acesteia a fost scos din trezoreria imperială din Constantinopol și dusă în procesiune până la Catedrala Sfânta Sofia

Lemnul Sfintei Cruci a fost scos din trezoreria imperială din Constantinopol

Ziua Crucii este marcată tot la 1 august, când lemnul acesteia a fost scos din trezoreria imperială din Constantinopol și dus în procesiune până la Catedrala Sfânta Sofia. La ceremonie participau mulți preoți și diaconi, care tămăiau pe tot drumul lemnul Crucii pe care s-a răstignit Hristos, Mântuitorul lumii.

Mulțimea se oprea pe parcurs la o fântână cu un baptisteriu, unde se făcea binecuvântarea apei, pentru ca apoi Sfânta Cruce să fie pusă pe masa altarului Sfintei Sofia.

Din catedrală se făceau apoi, în fiecare zi, până la sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului (15 august), procesiuni în cartierele orașului, pentru a purifica aerul și a-i proteja pe locuitorii cetății de epidemiile ce se puteau răspândi cu repeziciune la acea epocă, mai ales pe căldurile din luna august.

Sfânta Cruce este prăznuită de-a lungul anului bisericesc de câteva ori: Înălțarea Sfintei Cruci, la 14 septembrie; Duminica Sfintei Cruci, a treia duminică din Postul Mare; Scoaterea cinstului Lemn al Sfintei Cruci, pe 1 august; Arătarea semnului Sfintei Cruci pe cer, în Ierusalim, pe 7 mai.

În 6 august se prăznuiește Probejenia sau Schimbarea la Față

Bătrânii cred că probajele sunt niște sfințe lăsate de Dumnezeu pe pământ pentru a face dreptate între oameni. Ca pedeapsă pentru un om pentru un rău ce-l face, sfințele îl probează pe om și, dacă omul nu se pocăia, trebuia să moară. În acea zi fiecare femeie, fată, băiat, bărbat se ferește de a se ocări unul pe altul, căci tot anul nu trăiește decât în sfadă cu alții. Multe gospodine se pazesesc ca să nu mănânce mere, pere sau

florile dau înapoi și se veștejesc. Iar prin sate se spunea că cine nu sărbătorește acea zi, se usucă și îngălbenește ca și florile. Oamenii credeau că, pentru faptul că pleacă berzele în călătorie, nu e bine să plece nimeni în călătorie, că se rătăcește și nu mai vine de unde a plecat. Se spunea că „e ceas rău de ieșit departe”. La Obrejenii nu se lucra din cauză că, oamenii care au răni, lovituri se umflă rău și în urmă mor. Mulți credeau că de lucrează astăzi, se vor lovi sau se îmbolnăvesc de friguri. Toți copiii trebuiau să fie ascultători și cuminți de Probejenie, ca să nu fie probotiți (ocărăți) în această zi, că astfel vor fi probotiți tot anul. Fetele nu se spalau în această zi, deoarece se credea că părul nu le-ar mai crește, cum nici iarba nu va mai crește începând cu această zi de început al toamnei. Se ținea pentru ca oamenii să fie feriți de trăsnet și pentru a nu da ursul peste ei.

Postul Adormirii Maicii Domnului este ținut între 1 și 14 august

Postul Sfintei Marii sau postul Sântmăriei, așa cum mai este numit în popor, este unul dintre cele mai importante din creștinism. Se ține înaintea sărbătorii Adormirea Maicii Domnului și este mai scurt decât cel al Paștelui sau al Crăciunului.

Postul Sfintei Marii durează două săptămâni și se ține în fiecare an de către creștini. Se mai numește și Postul Sântmăriei și Postul Adormirii Maicii Domnului. Acest post îi pregătește pe creștini pentru sărbătoarea numită Schimbarea la Față și Adormirea Maicii Domnului. Își are originea în secolul V, când s-a dezvoltat cultul Maicii Domnului, iar durata lui era diferită pe atunci. Oamenii din Antiohia posteau o singură zi, în timp ce la Ierusalim se ținea postul timp de 8 zile. S-a decis durata postului pentru toți creștinii în secolul XIII, la sinodul local din Constantinopol, condus de Luca Crisoverghis. Aici s-a stabilit ca postul să înceapă la 1 august și să se termine pe 15 august, de sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului.

Postul Sfintei Marii este al treilea post din cele patru din decursul anului care are o dată fixă.

Conform tradiției, în Postul Sfintei Marii oamenii trebuie să facă pace unii cu ceilalți, ca să le meargă bine tot anul. În postul care durează 14 zile, există dezlegare la untdelemn și vin sâmbăta și duminica, cu excepția zilei Schimbării la Față, pe 6 august, când este dezlegare la pește, indiferent de ziua în care pică.

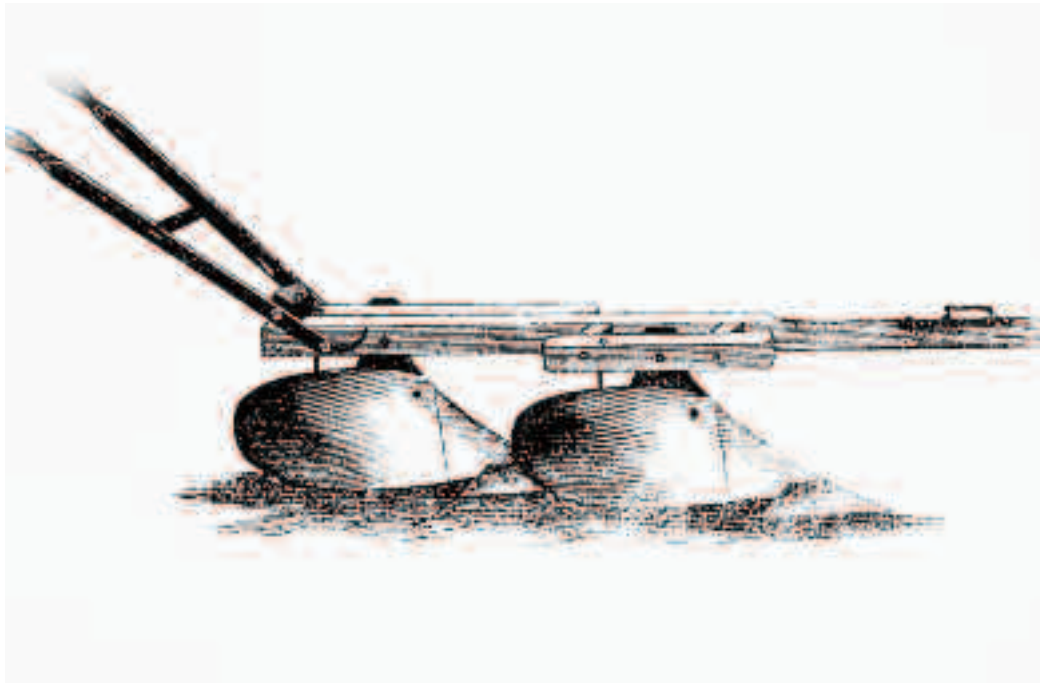
În zilele de peste săptămână din post se slujește ori Paraclisul Mare al Maicii Domnului ori Al doilea paraclis al Maicii Domnului. Dacă ziua praznicului cade miercuri sau vineri, este dezlegare la pește. Învățătura pentru posturi din Ceaslovul Mare arată că trebuie să ajunezi luna, miercuri și vinerea până la ora 21.00, când se consumă mâncare uscată. Marțea și joia, iar sâmbăta și duminica, creștinii pot consuma untdelemn și vin. Pe 6 august este dezlegare la pește, untdelemn și vin cu ocazia Schimbării la Față. În timpul acestui post, în bisericile mănăstirești se citesc zilnic, alternativ, cele două Paraclise ale Maicii Domnului, din Ceaslov.

Pagină realizată de Mirela Filimon

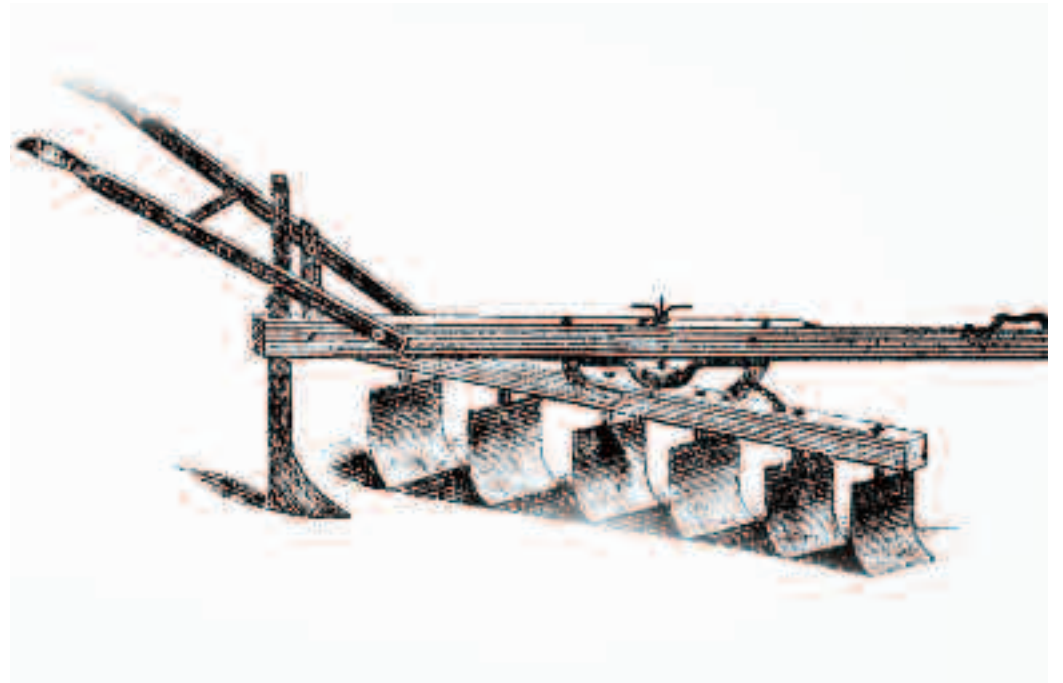
La expoziție au fost prezenți agricultorii de frunte care "au luat măsurile potrivite în interesul economiei". La expoziție în doar câteva zile au participat 21 000 de persoane. "Premii pentru acest departament" au primit conții Uniade, Zichy, Ferraris și Karolyi.

ISTORIE

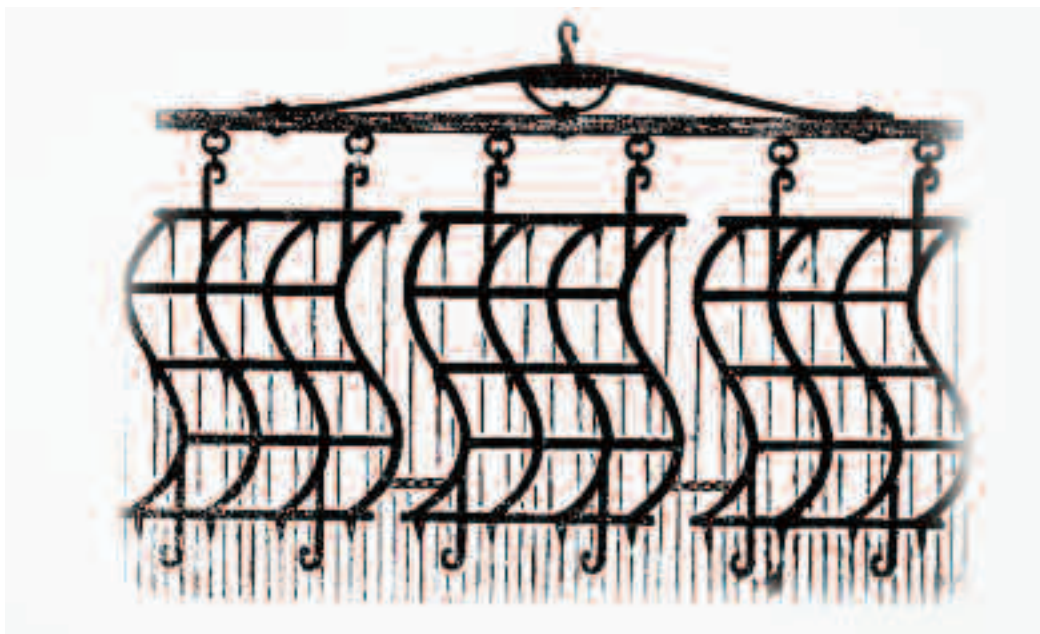
Caii și porcii contelui Karolyi, premiați la expoziția agronomică de la Pesta din 1865

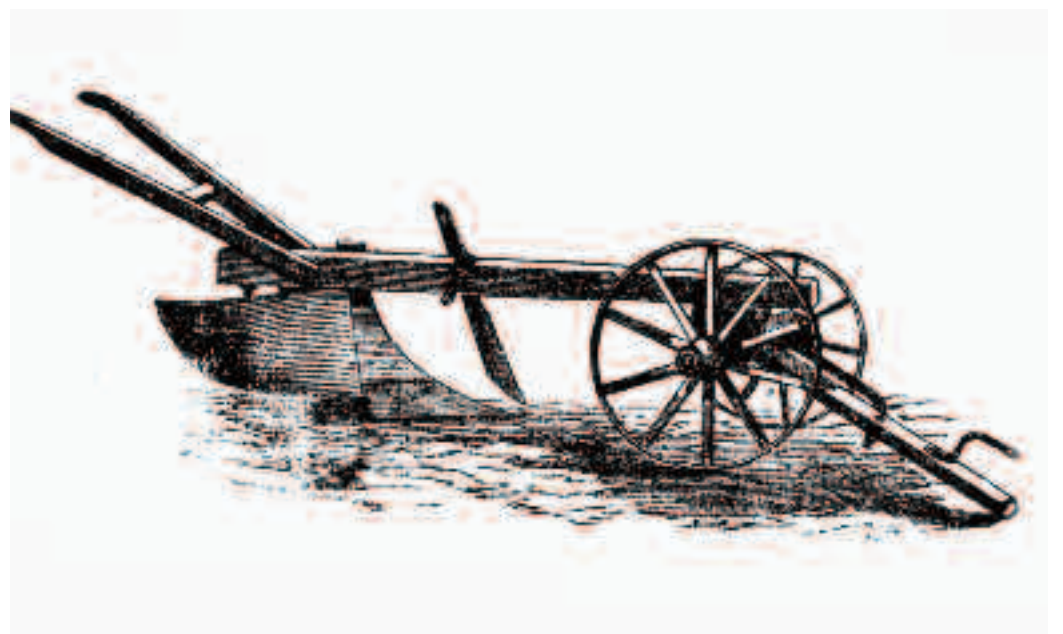
Plugul dublu. Este format din două pluguri mai mici unite printre grindă

Acoperitoarea seminței. Cu această mașină se poate regla adâncimea seminței în pământ

Grapa cu dinți. În pământul nisipos și grapa cu dinți de lemn este destul de bună, însă în cele mai dure, este nevoie să fie cu dinți de fier

Plugul de fier care trage (cântărește) cel puțin 100 -120 punți e mai ușor ca cel de lemn, care abia poate fi de 40-50 punți

Revista Familia nr. 2, din 15 iunie 1865 prezintă pe larg "Reuninunea economică maghiară" organizată la Pesta.

Articolul prezintă avantajele modernizării agriculturii, urmând, în ordine, exemplul englezilor, francezilor și belgienilor, țări fruntașe, spre deosebire de Germania rămasă mult în urmă în "extinderea și perfecționarea agriculturii".

La expoziția au fost prezenți agricultorii de frunte care "au luat măsurile potrivite în interesul economiei". La expoziție în doar câteva zile au participat 21.000 de persoane.

Au standuri special amenajate, "în stânga și-n dreapta" erau prezentate cele mai bune perechi de animale, cel mai nobil soiuri, printre care se remarcă rasa "merinos gemând sub greutatea lânii de mătăasă", dar și "porci de mărime fabuloasă, laolaltă 371 oi și 78 porci". "Premii pentru acest departament" au primit conții Uniade, Zichy, Ferraris și Karolyi.

La expoziție au fost prezentate și noi unele agricole

"Felurite instrumente de economisire, mașini mari și mici au fost expuse pentru ca vizitatorii să aibă din ce alege pentru a face economie, pluguri de tot felul, de tot felul, de fier, grape, mașini de trierat și de măcinat, locomotive, coase, greble măiestrite, vânturătoare, tăietori de șisă și multe alte obiecte interesante pentru economie" - se scrie în articol.

Sunt prezentate și firmele din străinătate: "Bürges, Key Marschal și fiii, Clayton Schuttlewort și alți englezi... Cu toate acestea însă observăm cu bucurie că mașinile patriotice au stat concurențial cu cele străine."

Se evidențiază firmele locale, din care cu siguranță multe au ajuns și la agricultorii din Transilvania, și cu siguranță la familia grof Karolyi, la alți mari propretari de pământ cu a fost cazul familiei George Pop de Băsești. Sunt evidențiate firmele Gubitz, Vidats, Strobel, Baris.

Au fost prezentate la expoziție plugul dublu, acoperitoarea seminței, grapa cu dinți, plugul de fier

1. Plugul dublu. Este format din două pluguri mai mici unite printre grindă. Noutatea constă în faptul că are productivitate mai mare, dar face brazde mai mici, mărunțind pământul.

2. Acoperitoarea seminței. Cu această mașină se poate regla adâncimea seminței în pământ, care le face "diferite de plugurile rămase din timpurile primitive ce se întrebuințează în comun sunt foarte imperfecte".

3. Grapa cu dinți. În pământul nisipos - se arată în prezentare - "și grapa cu dinți de lemn este destul de bună, însă în cele mai dure, este nevoie să fie cu dinți de fier."

4. Plugul de fier. Vă vine greu să credeți - sunt avertizați cumpărătorii - dar plugul de fier care trage (cântărește) cel puțin 100 -120 punți e

mai ușor ca cel de lemn, care abia poate fi de 40-50 punți, însă la arat se vede că cel din urmă e mai greu căci construcția lui nu-i atât de perfectă ca cel dințai, care alunecă ușor în pământ.

Acestea, precum și alte mașini de folos se pot procura din fabrica lui Gubicz și Vidats în Pesta."

Concluzia revistei Familia: niciun nume românesc

Înființată de Iosif Vulcan, după plecarea lui de la revista "Aurora Română", de la care a plecat nemulțumit de programul editorial, ajunsă abia la numărul 2, concluzia revistei Familia este deosebit de interesantă, atrăgând atenția cititorilor că la expoziție nu s-a aflat "niciun nume românesc".

"Când pe de o parte privim cu cea mai mare bucurie progresului și năzuința cei o desfășoară frații noștri conlocuitori în interesul bunăstării lor materiale, de altă parte suspinăm din adâncul inimii neaflând între expunatori nici un nume românesc.

Poporul nostru mai presus de toate

e la noi agronom. Și totuși ce stare primitivă e la noi agricultura! Să avem grije că în jurul nostru toți proșesc! Noi fără dauna noastră proprie nu mai putem dormi! Deșteaptă-te Române din somnul cel de moarte!"

Și la București a avut loc o expoziție agricolă în 1865

"Chiar când încheiam aceste rânduri ne sosesc înștiințările despre expozițiunea națională de agricultură și industria din București. Ziarele de peste Carpați sunt încântate de rezultatul cel strălucit al espuzitiunei naționale și la această bucurie confrăților noștri ne însoțim și noi.

În numărul viitor în cât ne va ierta (permite) îngustimea coloanelor noastre, vom refera pe scurt cetitorilor noștri și despre espuzitiunea națională română din București."

Nota red. Pentru a facilita cititului acestui interesant articol am adus la zi exprimarea, lăsând doar câte o expresie pentru farmecul limbii române de altădată.

M. P.

REȚETE

Speciile de măcrișul-calului au fost consumate mii de ani de oameni

Măcrișul-calului, denumire populară generică pentru mai multe specii de ștevie sălbatică, a fost folosit de-a lungul istoriei ca iarbă de leac, dar și ca ingredient culinar, însă astăzi datorită conținutului relativ mare de acid oxalic, nu mai face parte dintre plantele uzitate în mod curent. Leacurile din semințele de ștevie sunt un remediu pentru oprirea diareei.

Este ușor de recunoscut datorită frunzelor oval-lanceolate de mari dimensiuni, cu baza cordată (în formă de inimă) și vârf rotunjit. Frunzele mai bătrâne și tulpina au uneori tendința de-a se înroși. Marginea frunzelor este ușor ondulată, cu suprafața fină, aproape lucioasă, iar spatele mai aspru. Frunzele pot crește până la dimensiuni de 40 cm. Tulpinile sunt drepte, neramificate până la baza inflorescenței. Florile apar între lunile iunie și septembrie și sunt aglomerate la vârful tulpinii. Sunt micuțe, verzi, dar iau o tentă roșie la maturitate. Florile produc semințe uscate maronii.

Uz culinar

Speciile de măcrișul-calului au fost consumate mii de ani de către oameni, în stare proaspătă sau gătite, asemeni șteviei de grădină. În prezent, consumul lor este ignorat din cauza cantității relativ bogate în acid oxalic, care împiedică asimilarea calciului de către organism - de aceea nu sunt recomandate copiilor în creștere și nici animalelor mici. Dar acest pericol apare doar la consumul exclusiv de măcriș pentru o perioadă mai lungă.

Poate că mai există și pe la noi zone rurale, în special prin sudul țării, unde consumul de dragavei-sălbatic nu a fost abandonat cu desăvârșire. Însă o regiune care a păstrat vie tradiția culesului de măcrișul-calului din flora spontană și a folosirii lui ca ingredient sezonier în mâncăruri se află ceva mai la sud de țara noastră - este vorba de Grecia. Se folosește în mâncăruri, dar mai ales ca frunză pentru un tip de sarmăluțe cu orez. O altă rețetă iubită de greci și cretani este chiftele din ierburile sălbatice, între care măcrișul-calului este una dintre cele mai des folosite. O altă întrebuințare gospodărească era învelitul untului în foi de măcriș pentru menținerea prospețimii un timp mai îndelungat.

Uz farmaceutic

Rădăcina de măcrișul-calului era folosită pe vremuri ca decoct în tratamentul constipației cronice și a eczemelor de pe piele. Semințele erau, dimpotrivă, un remediu pentru oprirea diareei și curățarea sângelui, iar frunzele erau aplicate pe răni pentru grăbirea vindecării.

Ștevia și rădăcina de ștevie sunt contraindicate celor suferinzi de afecțiuni pulmonare și ale căilor respiratorii, celor cu stomac sensibil, reumatismilor și bolnavilor cu suferințe articulare, celor cu pietre la ficat sau la rinichi.

Potrivit unor medici specializați în probleme de terapii naturiste, preparatele pe bază de ștevie pot crea mari probleme dacă sunt luate în cantitate mare, mai ales în cazul preparatelor obținute din rădăcini și semințe.

Speciile de măcrișul-calului au fost consumate mii de ani de către oameni, în stare proaspătă sau gătite, asemeni șteviei de grădină. În prezent, consumul lor este ignorat din cauza cantității relativ bogate în acid oxalic, care împiedică asimilarea calciului de către organism - de aceea nu sunt recomandate copiilor în creștere și nici animalelor mici. Dar acest pericol apare doar la consumul exclusiv de măcriș pentru o perioadă mai lungă.

Piept de pui cu sos mexican

Aveți nevoie:

1 kg de piept de pui file, 1 ceapă mare, 2 ardei grași (verde, roșu), 300 gr amestec de legume mexican (cu boabe de porumb), 1 linguriță rasă coriandru, 1 linguriță rasă boia de ardei iute, 500 gr roșii în bulion, 2 linguri pastă de roșii, 100 ml ulei, sare, piper.

Mod de preparare:

Pieptul de pui se spală, se scurge bine de apă, se taie transversal, fâșii de circa 2 degete, se condimentează cu sare și piper, apoi se prăjesc în ulei până se rumenesc pe toate părțile. Scoateți-le pe o farfurie, acoperiți-le cu un capac și păstrați-le la cald. Puneți în uleiul în care ați prăjit pieptul de pui ceapa curățată și tăiată mărunt, împreună cu ardei grași, curățați,

spălați și tăiați fâșii subțiri. Adăugați amestecul de legume, coriandru și mai adăugați sare și piper (dacă este nevoie). Dacă nu ați mai folosit coriandru, adăugați-l treptat în mâncare, câte puțin și gustați de fiecare dată, până când atingeți gustul dorit. Căliți 2-3 minute la foc mare, apoi puneți bulionul, roșiile în bulion și boiaua de ardei iute. Lăsați să fiarbă 3-4 minute la foc potrivit, apoi puneți în sosul format pieptul de pui, prăjit în prealabil și acoperiți vasul cu un capac. Mai lăsați 5 minute să fiarbă înăbușit, iar după ce se ia de pe foc se mai lasă acoperit cel puțin 10 minute. Se servește fie ca mâncare de sine stătătoare, fie cu garnitură de orez sau paste făinoase.

Supă de zarzavaturi cu găluște

Aveți nevoie:

500 g zarzavaturi (pătrunjel, morcovi, gulie, țelină, eventual păstârnac), un pumn de mazare proaspătă, o ceapă, 2-3 bucăți de cartofi, circa 30-40 ml ulei, sare, piper, bază pentru mâncăruri (dacă se poate, delicat de casă). Pentru găluște: un ou, 5 linguri rase de gris de grâu, puțină sare, un vârf de cuțit de bicarbonat de sodiu alimentar.

Mod de preparare:

Ceapa mărunțită sau răzuită se călește în ulei, se adaugă zarzavaturile mărunțite și se călesc și acestea. Când toate s-au călit se adaugă mazărea verde, apoi se stinge cu circa 1,5 - 2 l de apă. După 10-15 minute de fierbere se adaugă cartofii tăiați cubulețe, se condimentează și se mai fierbe circa 10 minute. În prealabil se pregătește

aluatul pentru găluște. Albușul de ou se separă de gălbenuș. Albușul, cu un picuț de sare se bate spumă tare, apoi se adaugă și gălbenușul. Când spuma se omogenizează, treptat, lingură cu lingură se adaugă și grisul, amestecând în continuu. Între timp se adaugă și bicarbonatul, să se amestece bine în compoziție. Se acoperă cu un prosop de bucătărie și se lasă să stea așa 25-30 minute. Cu ajutorul unei linguri se taie găluștele în supă și se mai fierbe circa 6-7 minute. Se servește caldă, presărată cu pătrunjel verde, eventual cu adaos de smântână, sau ardei iute.

Pogăcele cu miere și nuci

Aveți nevoie:

400g de făină, 150 g zahăr pudră, 60 g margarină, 2 ouă, 2 linguri pline de miere, o lingură rasă de scortişoară pudră, o linguriță mică de cuișoare măcinate fin, coaja rasă de la o jumătate de lămâie, o linguriță de bicarbonat de sodiu alimentar și circa 20-25 de bucăți de nuci, pentru ornat.

Mod de preparare:

Nucile se sparg cu grijă, astfel încât să obținem jumătăți de miez, cât mai arătoase. Ingredientele pentru aluat se amestecă bine, se frământă, apoi se acoperă și se lasă circa o oră să stea la temperatura camerei. După o oră se întinde aluatul la circa 1 cm grosime și se decupează cu un pahar cu margine

ascuțită. Se așează pe o tavă căptușită cu hârtie de copt, jumătățile de nucă se așează pe mijlocul pogăcelelor și se apasă ușor, să se lipească în aluat, apoi se ung cu ouă. Se coc la cuptor preîncălzit. Atenție, această prăjitură se coace foarte repede! Se poate orna în loc de nucă și cu migdale. Pogăcelele astfel obținute, după ce s-au răcit bine, de obicei prima dată se întăresc, dar apoi se înmoaie din nou. După ce s-au răcit, așezate într-o cutie metalică bine închisă, aceste prăjituri se pot păstra timp îndelungat.

Salată de vinete cu maioneză

Aveți nevoie:

2 bucăți de vinete mai mari-șoare, o ceapă, gălbenușul unui ou, circa 250 ml de ulei de floarea soarelui, o linguriță de muștar, sare, piper, roșii, sau alte legume pentru ornat.

Mod de preparare:

Vinetele se prăjesc în coajă, la cuptor, sau dacă este posibil pe jar. În acest scop se poate folosi foarte bine și grătarul de grădină, dar de data aceasta cu foc din lemne, nu din cărbune. Vinetele prăjite se curăț de

coajă și se toacă bine-bine cu un cuțit din lemn sau din plastic. Nu se folosesc instrumente sau vase metalice, deoarece vinetele se oxidează, căpătând un gust iute. Din gălbenuș, muștar și ulei se face o maioneză, ceapa se taie măruntă, sau preferabil se răzuiește, toate acestea se amestecă și se condimentează. Se așează în boluri, sau direct pe pâine și se ornează, cu roșii, frunze de salată, măslina, sau alte legume, după gust.

Realizat într-o îmbinare de stiluri, cu predominanța stilului neoclasic, Ateneul Român este una dintre clădirile emblematice ale Bucureștilor. Ateneul a fost construit după planurile unui francez, pe nume Albert Galleron, în colaborare cu prestigioși arhitecți autohtoni.

Scurt istoric al Ateneului Român, un simbol al Bucureștiului

Ateneul Român este o sală de concerte din București, situată pe Calea Victoriei, în Piața George Enescu (în partea nordică a Pieței Revoluției). Clădirea, care este realizată într-o combinație de stil neoclasic cu stil eclectic, a fost construită între 1886 și 1888, după planurile arhitectului francez Albert Galleron. În prezent, adăpostește și sediul Filarmonicii „George Enescu”.

Circular, dominat de o mare cupolă, cu fațada principală în stil neoclasic, Ateneul are aspectul unui templu ionic, cu șase coloane frontale și două laterale.

La intrarea principală, cele opt coloane ionice au proporții similare coloanelor templului Erechtheion de pe Acropole. Împrejurul marii cupole a edificiului se pot vedea, săpate în zid, numele unor învățați cunoscuți. Printre ele, cel al lui Miron Costin, Gheorghe Șincai, Dimitrie Cantemir, Ion Heliade Rădulescu, Timotei Cipariu.

Fațada este un peristil cu lățimea de 48 m. Sub peristil se află cinci medalioane în mozaic care îi reprezintă pe cinci mari domnitori ai țării: Neagoe Basarab, Alexandru cel Bun, regele Carol I al României, Vasile Lupu și Matei Basarab. Înălțimea totală a clădirii până în vârful cupolei este de 41 m.

În interior, sala de concerte, cu un diametru de 28,50 m, și o înălțime de 16 m, are 600 de locuri la parter și 52 de loji (în total aproximativ 794 de locuri).

În perioada antebelică, aleile Grădinii Ateneului erau împodobite cu busturile care reprezentau mari oameni politici, de cultură sau artiști români. Din păcate, acestea nu s-au păstrat, pentru că au fost distruse în anii regimului comunist. În prezent, în locul acesteia, în Grădina Ateneului este amplasată statuia lui Mihai Eminescu, executată în bronz, în 1963, de sculptorul Gheorghe D. Anghel.

Scurt istoric al unui simbol național

În anul 1873 s-a lansat propunerea de construire a clădirii Ateneului Român. Societatea caută un teren potrivit pentru construcția viitorului edificiu. Prima posibilitatea a fost o casă donată asociației de către Scarlat Rosetti în fața parcului Cișmigiu. Totuși această clădire nu era suficient de mare pentru idealurile fondatorilor Ateneului. Ulterior s-au mai făcut demersuri la Primăria Capitalei pentru obținerea terenului din spatele Grădinii Episcopiei.

Aici era o mare suprafață de teren care aparținut familiei Văcăreștilor și apoi Episcopiei Râmnicului. Terenul era în afara orașului, fiind inițial acoperit de o bătrână livadă de vișini. Ulterior s-a construit o bisericuță cu chiliile aferente și o mică școală românească. Aceste clădiri nu au rezistat însă marelui cutremur din 1838.

Terenul a fost dobândit cu scopul de a realiza un mare complex gen amfiteatru cu mai multe posibilități de utilizare: manej de călărie, circ, serbări hipice și alte evenimente. Acest manej era destinat Scolii de Cavalerie, dar și amatorilor de hipism din București. Intenția era foarte serioasă, construcțiile au demarat în 1884, iar fundația viitorului manej a fost de cea mai bună calitate.

Coloanele de la intrare se aseamănă, prin proporții, cu coloanele unui templu de pe Acropola Atenei

Ateneul Român (interior cu statuia lui George Enescu în decor)

Din lipsa fondurilor acest proiect s-a oprit însă, rămânând doar fundația circulară acoperită de buruieni. Un final nefericit urma să devină fundația unui simbol național!

“Dați un leu pentru Ateneu!”

Primăria Capitalei a fost de acord cu transferul acestui teren deținut de Societatea Ecvestra a lui Florescu către Societatea Literară Romană, cu condiția ca această construcție să înceapă în maximum 3 ani. Fondurile nu erau însă suficiente pentru a demara rapid marea construcție.

Pentru a completa bugetul necesar a venit o idee salvatoare și curajoasă. Prin inițiativă celor trei personaje s-a lansat o campanie inedită de subscripție publică, purtând celebrul nume “Dați un leu pentru Ateneu”. Costurile realizării proiectului fiind ridicate, (Societatea Literară nedispunând de întreaga sumă necesară), dar și din lipsa de implicare din partea autorităților statului din acea vreme, s-a apelat la o subscripție publică națională pentru completarea sumei necesare începerii construcției. Apelul adresat cetățenilor de naturalistul Constantin Esarcu (1836-1898), fondatorul Societății Ateneul Român.

La 9 aprilie 1884 Esarcu face un apel public “Către amicii Culturii Naționale”. Atunci s-au pus în vânzare 500.000 de bilete de loterie în valoare de 1 leu.

Lozul cel mare era în valoare de 75.000 lei, fiind o tombolă aprobată prin decizia Guvernului I.C. Brătianu. S-au dat serbări, s-au organizat tombole și fondurile necesare au fost strânse.

Construcția a început în anul 1886, după planurile arhitectului francez Albert Galleron, într-o combinație de stil neoclasic și eclectic.

Planul arhitectului a fost proiectat pe baza fundației existente a manejului. De aceea clădirea are o formă circulară.

Pe 26 octombrie 1886 se pune piatra fundamentală a construcției și Ateneului i se închină chiar și o odă: “Să fie că-n lungi veacuri nici mâna omenească / Nici timp, nici elemente să nu-l mai dezvelească / Iar fruntea acestui templu să stea în veci tot sus / Purtând coroana mândră ce fondatorii-au pus”.

În seara de 14 februarie 1888 a avut loc prima conferință ținută în incinta palatului Ateneului Român, desi arhitectura interioară nu era încă finalizată.

Au existat momente în care frumosul Ateneu era cât pe ce să fie transformat într-un munte de moloz

La puțină vreme după actul petrecut la 23.08.1944, aviația germană a decolat, de la Otopeni, cu ordin trașnic de bombardare a Bucureștilor, venit direct de la Adolf Hitler. Printre clădirile care

În interior, sala de concerte, cu un diametru de 28,50 m, și o înălțime de 16 m, are 600 de locuri la parter și 52 de loji (în total aproximativ 794 de locuri)

Ateneul Român în anul 1940

au fost atinse de bombele nemțești s-a numărat și Ateneul Român, alături de Teatrul Național și Muzeul Antipa.

Ateneul a fost construit pe un teren pe care deja fuseseră turnate temelile unui circ (de aici și forma sa). Acele fundații au fost integrate în grandioasa clădire, a cărei inaugurare a avut loc în luna februarie a anului 1888. La vremea construirii sale, în perioada 1886-1888, mulți bucureșteni se plâneau că Ateneul este... prea departe de centrul urbei. Sau că a fost construit „la periferie”, unde se ajungea foarte greu în sezonul hibernal.

Peretele circular al Ateneului este împodobit, la interior, cu o frescă uriașă, care cuprinde o serie de scene care, la vremea realizării lor, au fost considerate reprezentative pentru istoria românilor. Lucrările la realizarea frescei au debutat în 1933 și s-au prelungit pe durata a șase ani. La o lungime de peste 70 de metri, fresca este lată de 3 metri și cuprinde scene privind începuturile poporului român (în versiunea istorică oficială), epocile lui Ștefan cel Mare și Mihai Viteazul, răscoala lui Horea și revoluția lui Tudor Vladimirescu, Unirea Principatelor, Independența, Marele Război de Întregire a Neamului și altele.

De exemplu, ultima scenă a frescei îl înfățișă pe monarhul Carol al II-lea – ca „ocrotitor al culturii”, alături de fiul său, viitorul rege Mihai. Sunt binecunoscute condițiile în care, sub presiunea străzii, a abdicat Carol al II-

lea, „regele playboy”, în septembrie 1940.

După ce a ajuns la putere, generalul Ion Antonescu (care nu devenise încă mareșal), a dispus ca regele „de tristă amintire” să fie înlăturat din imagine, cât mai repede. În locul imaginii regelui au fost pictate câteva țărânci menite să simbolizeze provinciile României Mari, pe care Antonescu spera s-o refacă.

Ateneul Român are o înălțime de 41 de metri, în vreme ce sala sa de concerte are o înălțime de 16 metri și o capacitate de peste 790 de locuri. Construcția orgii de concert a fost realizată cu sumele de bani colectate în urma eforturilor lui George Enescu.

Văzut din față, Ateneul se aseamănă unui templu ionic. Coloanele de la intrare se aseamănă, prin proporții, cu coloanele unui templu de pe Acropola Atenei. Este vorba despre templul Erechtheion. Cele cinci medalioane de la exterior, confecționate din mozaic, îi reprezintă pe Alexandru cel Bun, Neagoe Basarab, Carol I, Vasile Lupu și Matei Basarab.

Terenul pe care se află Ateneul îi aparținea, la începutul secolului XVIII, lui Ienăchiță Văcărescu – poet, istoric, autor al primei gramatici a limbii române și cunosător a opt limbi străine. Terenul ce aparținuse unui asemenea erudit nu putea fi folosit, în cel mai bun mod cu putință, decât pentru construirea unui mare lăcaș de cultură.

PERSONALITĂȚI

Justin a declarat în 2008 că lucrul său preferat de făcut în copilărie era să meargă la camping cu tatăl său, pentru că „acolo a ajuns tatăl nostru să fie doar tatăl nostru - un tată în pădure”. Justin avea doar 28 de ani când tatăl său a murit pe 28 septembrie 2000, la vârsta de 80 de ani. La înmormântarea tatălui său, Justin a rostit elogiul i-a făcut pe demnitarii prezenți să plângă timp de 12 minute.

Pierre Trudeau a fost cel de-al 15-lea prim-ministru al Canadei, între anii (1968-1979, 1980-1984)

Anul 1971, ziua de Crăciun. Cel de-al 15-lea prim-ministru al Canadei, Pierre Trudeau, și soția acestuia, Margaret Sinclair, devin părinții unui băiat, care va primi numele de Justin Pierre James Trudeau.

Șase ani mai târziu, în 1977, părinții lui Justin se despart. Tânărul Trudeau a obținut diplome de la Universitatea McGill și Universitatea British Columbia. A lucrat ca profesor înainte de a intra în politică în 2007. Este prim-ministru al Canadei din octombrie 2015. În cele ce urmează, ne propunem să vă prezentăm viața, gândirea politică a celor doi bărbați Trudeau, precum și influența pe care Pierre încă o are asupra fiului său.

Pierre Trudeau, considerat unul dintre cei mai buni șefi de stat pe care Canada i-a avut

Trudeau și-a început cariera ca avocat și a participat activ în politica din Quebec. S-a alăturat partidului liberal și a fost ales în Parlamentul canadian în 1965, fiind numit rapid în funcția de secretar parlamentar al prim-ministrului Lester B. Pearson. În 1967, a fost numit ministru al justiției. Personalitatea ieșită a lui Trudeau a provocat o senzație mediatică, inspirând „Trudeumania” și l-a ajutat să câștige conducerea Partidului Liberal în 1968, când a fost numit prim-ministru al Canadei.

De la sfârșitul anilor '60 până la începutul anilor '80, personalitatea lui Trudeau a dominat scena politică într-o măsură care nu s-a mai văzut în viața politică canadiană. După numirea în funcția de prim-ministru, a câștigat alegerile din 1968, 1972 și 1974, înainte de a pierde în 1979.

A câștigat o a patra victorie electorală la scurt timp după aceea, în 1980, și în cele din urmă s-a retras din politică cu puțin înainte de alegerile din 1984.

În ciuda motto-ului său personal, „Rațiunea înainte de pasiune”, personalitatea și deciziile sale politice au stârnit reacții polarizante în toată Canada în timpul perioadei sale în funcție.

Admiratorii au lăudat ceea ce considerau a fi forța intelectului lui Trudeau, perspicacitatea sa politică, menținerea unității naționale asupra mișcării de suveranitate din Quebec și promovarea unei identități pancanadiene, precum și suprimarea unei crize teroriste din Quebec și realizarea unei reforme instituționale radicale, inclusiv punerea în aplicare a bilingvismului oficial, patrierea Constituției și instituirea Cartei canadiene a drepturilor și libertăților.

Familia Trudeau, în slujba Canadei

Fiul cel mare al lui Pierre, Justin, a devenit al 23-lea prim-ministru al Canadei după alegerile din 2015 și 2019. Este primul prim-ministru al Canadei care este copilul sau alt descendent al unui fost șef de stat al acestei țări

Criticii l-au acuzat de aroganță, de gestionare necorespunzătoare economică și de centralizarea nejustificată a procesului decizional canadian în detrimentul culturii din Quebec și a economiei din Prairie.

Cu toate acestea, în ciuda primirii sale divizive, el este clasat pe locul înalt printre cercetătorii contemporani în clasamentele retrospective ale prim-ministrilor canadieni.

Provocările întâlnite de către premierul Trudeau

Prima provocare cu care s-a confruntat Trudeau la re alegere a fost referendumul din Quebec din 20 mai 1980 privind suveranitatea Québecului, convocat de guvernul Parti Québécois sub conducerea lui René Lévesque.

Trudeau a inițiat imediat implicarea federală în referendum, inversând politica guvernului Clark de a lăsa problema liberalilor din Quebec și lui Claude Ryan. El l-a numit pe Jean Chrétien în funcția de purtător de cuvânt nominal al guvernului federal, ajutând la împingerea cauzei „Non” către alegătorii din clasa muncitoare care i-au eliminat pe intelectualul Ryan și Trudeau. Spre deosebire de Ryan și liberali, el a refuzat să recunoască legitimitatea întrebării referendului și a menționat că „asociația” necesită consimțământul celorlalte provincii.

În dezbaterile din legislativ în timpul campaniei care a dus la referendum, Lévesque a spus că numele de mijloc al lui Trudeau era scoțian și că educația aristocratică a lui Trudeau a dovedit că era mai mult scoțian decât francez.

Cu o săptămână înainte de referendum, Trudeau a rostit unul dintre cele mai cunoscute discursuri ale sale, în care a înălțat virtuțile federalismului și a pus sub semnul întrebării limbajul ambiguu al întrebării referendului.

El a descris originea numelui canadian. Trudeau a promis un nou acord constituțional în cazul în care Quebecul va decide să rămână în Canada, în care canadienii vorbitori de limbă engleză vor trebui să asculte preocupările valabile făcute de québécois.

Pe 20 mai, șizeci la sută dintre cebecieni au votat să rămână în Canada. După anunțarea rezultatelor, Trudeau a spus că „nu a fost niciodată atât de mândru de a fi un Quebecer și un canadian”.

Retragerea din viața publică

Trudeau s-a alăturat firmei de avocatură din Montreal Heenan Blaikie ca avocat și s-a stabilit în istorica Maison Cormier din Montreal după retragerea sa din politică. Deși rareori a ținut discursuri sau a vorbit presei, intervențiile sale în dezbaterile publice au avut un impact semnificativ atunci când au avut loc. Trudeau a scris și s-a pronunțat împotriva propunerilor acordului Meech Lake și al acordului

Charlottetown de modificare a constituției canadiene, argumentând că acestea ar slăbi federalismul și Carta drepturilor dacă ar fi implementate.

Opoziția sa față de ambele acorduri a fost considerată unul dintre factorii majori care au condus la înfrângerea celor două propuneri.

La bătrânețe, a fost afectat de boala Parkinson și de cancer de prostată și a devenit mai puțin activ, deși a continuat să lucreze la cabinetul de avocatură până cu câteva luni înainte de moartea sa la vârsta de 80 de ani. A fost devastat de moartea sa cel mai mic fiu, Michel Trudeau, care a fost ucis într-o avalanșă la 13 noiembrie 1998.

Justin și-a urmat tatăl în cariera politică

După o campanie de succes în timpul alegerilor federale din 2008, a fost ales să reprezinte Papineau în Camera Comunelor. El a fost critic al opoziției oficiale a partidului liberal pentru tineri și multiculturalism în 2009, iar în anul următor a devenit critic pentru cetățenie și imigrație.

În 2011, a fost numit critic pentru învățământul secundar și sport. Trudeau a câștigat conducerea Partidului Liberal în aprilie 2013 și și-a condus partidul către victorie la alegerile federale din 2015, mutând liberalii pe locul trei de la 36 de locuri la 184 de locuri, cea mai mare creștere numerică a unui partid la alegerile federale canadiene.

Premier al Canadei din 2015 până în prezent

Cabinetul lui Justin Trudeau a depus jurământul la 4 noiembrie 2015.

Justin a spus că prima sa prioritate legislativă a fost reducerea impozitelor pentru canadienii cu venituri medii și creșterea impozitelor pentru primul procent din persoanele care au venit. Parlamentul a fost convocat din nou la 3 decembrie 2015.

Trudeau a emis, de asemenea, o declarație prin care promise să reconstruiască relațiile cu popoarele indigene din Canada și să conducă un guvern deschis, etic și transparent.

În februarie 2018, Trudeau a fost criticat atunci când guvernul său l-a invitat pe naționalistul khalistani Jaspal Atwal la cina de la Înalta Comisie canadiană din Delhi.

Atwal fusese condamnat anterior pentru împușcarea și tentativa de omor a ministrului indian al cabinetului Malkiat Singh Sidhu în 1986, precum și pentru atacul asupra fostului premier al BC Ujjal Dosanjh în 1985. În urma mesei, PMO a anulat invitația și și-a cerut scuze pentru incident.

Trudeau s-a bucurat de relații bune cu președintele american, Barack Obama, care a avut aceeași ideologie politică, în ciuda sprijinului lui Trudeau pentru conducta Keystone, respins de președintele democratic.

Primele provocări ale politicii externe ale lui Trudeau au inclus

continuarea promisiunii campaniei sale de a retrage sprijinul aerian canadian din războiul civil sirian și de a primi 25.000 de refugiați sirieni de război.

Când Donald Trump a devenit președinte, relațiile dintre Canada și SUA s-au deteriorat. Administrația Trump a forțat renegocierea NAFTA pentru a crea CUSMA, în care Canada a făcut concesii semnificative în ceea ce privește importurile crescute de lapte american, slăbind sistemul canadian de gestionare a aprovizionării cu produse lactate.

Donald Trump a implementat, de asemenea, tarife pentru oțelul și aluminiul canadian, la care Trudeau a ripostat impunând tarife pentru oțelul american, aluminiu și o varietate de alte produse americane.

Justin Trudeau, despre tatăl lui

Cartea de debut a Tessei Lloyd, „Patruzești de părinți”, este o colecție de interviuri cu proeminenți tați canadieni, care explorează cu sinceritate paternitatea modernă în toată complexitatea ei, de la masculinitatea toxică la divorț și tranziția de gen. În acest fragment, prim-ministrul Justin Trudeau explorează modul în care propriul tată a influențat relația pe care o are cu cei trei copii ai săi astăzi.

„Ceea ce am primit, împreună cu frații mei, de la tata a fost cea mai pură intenție și dragostea completă și absolută. Mă gândesc dacă asta înseamnă „necondiționat”; știam că nu pot face nimic care să-l facă să mă iubească mai puțin, dar în același timp am simțit presiunea de a face lucrurile pe care credeam că le vor face tată mai fericit, mai mândru, ca să mă iubească mai mult.

Când căsătoria părinților mei se destrama, îmi amintesc de lupte.

Diferențele dintre părinți erau evidente pentru mine: puteam vedea când mama suferea, dar tatăl meu nu a arătat-o, nici măcar nouă. Era un om extrem de sensibil, emoționat, dar încerca să fie atât de împreună și atât de rezonabil. A ținut totul înăuntru.

Ca orice copil mic afectat de divorț, m-am simțit neajutorat.

În timp ce Sacha a dat lovituri și Miche a devenit mai independent, am încercat să mă mențin la cel mai înalt standard, la diferite grade de succes. Am șovăit de cele mai multe ori; eram furios și rănit.

Odată, când aveam aproximativ cinci ani, l-am lovit pe tatăl meu în față. Mi-a amintit despre asta ani mai târziu și mi-a spus că știa că încerc să comunic ceva ce nu pot trece în alt mod.

Cu excepția izbucnirii ocazionale, acel standard ridicat m-a urmat în adolescență. Dar trăirea la înălțime a devenit mai grea pe măsură ce îmbătrâneam. Când a venit timpul să aleg o carieră, tatăl meu a transmis mai multă înțelepciune pe care o primise de la propriul său tată, spunând că o diplomă în drept mă poate „duce

Justin Trudeau, actualul prim-ministru, este al doilea cel mai tânăr șef de stat al Canadei

oriunde”. Poate că avea dreptate, poate că nu. Oricât de direcționat aș fi fost, tot ce știam sigur era că facultatea de drept pur și simplu nu se simțea bine pentru mine.

Câțiva ani m-am străduit să-mi găsec propria cale, sfâșiată - eram hotărât să devin propriul meu om, totuși am urmărit aprobarea tatălui meu.

În cele din urmă, în vârful unui munte, în timp ce călătoream peste hotare, am luat o decizie importantă care să-mi schimbe viața: am decis că voi deveni profesor.

În acel moment, totul părea să dea clic. A deveni profesor pentru mine avea sens - reflecta cine sunt eu ca persoană și în ce credeam. Nu mă aliniez cu tatăl meu, ci cu bunicul matern și cu un lung șir de profesori înaintea lui. Din fericire, tata a susținut alegerea mea. Am vrut aprobarea lui, dar în același timp trebuia să-mi sculptez propria identitate în umbra personalității sale mai mari decât viața. (...)

Îmi amintesc că tatăl meu ne-a dus pe frații mei și pe mine în călătoriile de lucru, nu numai în Canada, ci și în țări din întreaga lume. Era hotărât să ne facă timp și să ne arunce o privire în slujba lui.

Am fost incredibil de norocoși că am trăit această experiență și este ceva ce încerc să reproduc acum cu proprii mei copii. Uneori, întreaga familie venea în din călătoriile mele de lucru și vor învăța despre alte culturi în timp ce eu sunt ocupat cu întâlnirile. Dar de multe ori aduc doar unul dintre copiii mei. Este important ca aceștia să aibă relații individuale cu tatăl lor și să împărtășim experiențe care sunt ale noastre și numai ale noastre.

Încerc să fiu mai implicat emoțional decât era tatăl meu. Mai relaxat și mai spontan. Vreau ca micuții mei copilași să mă vadă într-o relație fericită și de succes cu mama lor - asta este foarte important pentru mine. Sophie este iubirea mea, egala mea și partenerul meu de viață. Când am cunoscut-o, am știut destul de repede că am găsit femeia potrivită pentru a fi mama copiilor mei. Ea a fost alături de mine de-a lungul acestei călătorii incredibile și nu există nicio îndoială în mintea mea că nu aș fi putut să o fac fără răbdarea ei, îndrumarea și grația ei.

Când tatăl meu era pe moarte, eram lângă el. El avea optzeci, eu douăzeci și opt. A fost o perioadă frumoasă. Am încercat în acele momente să-i întorc dragostea pe care ne-o dăduse și să-l liniștesc că vom fi în regulă.

Mi-e dor de el așa cum nu ai crede, dar sunt și foarte liniștit. Părinții sunt centrul sistemului nostru solar, chiar și atunci când suntem adulți.

A fi tată - nimic altceva nu contează la fel de mult. Înțeleg asta acum și, privind înapoi, văd aceeași credință în acțiunile tatălui meu. Dacă pot să-i urmez exemplul și să mă străduiesc în fiecare zi să fiu un bun soț, prieten și tată, voi considera că mândrie că aceasta este o viață bine trăită.”

“Viața e bucurie, căci e darul lui Dumnezeu, moartea e bucurie, pentru că e poartă spre Dumnezeu. Rugăciunea duce la bucurie. Viețuirea, și în mijlocul lumii și în puști, duce la bucurie.” - *Antonie Plămădeală*

RELIGIE

95 de ani de la nașterea academicianului Antonie Plămădeală, Mitropolitul Ardealului

Antonie Plămădeală a văzut lumina zilei în localitatea Stolniceni, județul Lăpușna (astăzi raionul Hâncești din Republica Moldova), în ziua de 17 noiembrie 1926, din părinții Vasile și Elisabeta, într-o familie cu 6 frați. A primit la botez numele de Leonida. Școala elementară a absolvit-o în satul natal și în comuna „Principele Carol”. În anul 1937 s-a înscris la Seminarul Teologic “Gavriil Bănulescu-Bodeni” din Chișinău.

La sfârșitul lunii iunie a anului 1940 trupele sovietice au ocupat Basarabia, viața bisericească fiind aproape distrusă, mulți preoți refugiindu-se în teritoriile românești neocupate. În aceste condiții cursurile de la Seminarul Teologic au fost suspendate, iar tânărul teolog Leonida Plămădeală s-a înscris la Școala pedagogică din Chișinău ocupat, după ce terminase cu note excepționale primii trei ani de seminar. Reocuparea românească a Basarabiei i-a dat posibilitatea ca în toamna anului 1941 să poată continua studiile la același Seminar Teologic.

În vara anului 1944, apropiindu-se linia frontului de Chișinău, Leonida Plămădeală s-a refugiat cu părinții la Ișalnița, lângă Craiova și s-a transferat la Seminarul “Nifon Mitropolitul”, din București, urmând cursurile acestuia între anii 1944 – 1945.

După absolvirea Seminarului își continuă studiile la Facultatea de Teologie din București în perioada anilor 1945 – 1948, auzind în paralel și cursurile de la Facultatea de Litere și Filosofie. Implicat în organizațiile studențești anticomuniste, a fost pus sub urmărire din toamna anului 1948 și după trei ani de studiu universitar a fost nevoit să părăsească Bucureștiul și să treacă în Ardeal, stând ascuns un an în Baia Mare.

La sfârșitul anului universitar 1948-1949 s-a înscris la Institutul Teologic Universitar din Cluj și a susținut examenele prezentând în iunie 1949, în manuscris, teza de licență cu titlul: „Importanța antropologiei careliene pentru o pedagogie creștină”, la care a obținut nota 10 și calificativul excepțional.

În anul 1949 este tuns în monahism la Mănăstirea Prislop, sub numele de Antonie și hirotonit ierodiacon.

În același an a fost condamnat de către Tribunalul Militar București la 7 ani temniță grea și la 5 ani degradare civilă, pe baza articolului 209 Cod Penal (uneltire împotriva siguranței statului).

În iarna anului 1950 s-a ascuns în București, la familia profesorului Dădărlat, apoi, pe rând, la Schitul Crasna – Gorj și la Mănăstirea Slatina din județul Suceava.

Episcopul Andrei Magearu, de la Arad, temându-se de autoritățile comuniste, l-a caterisit.

Ulterior a primit un document prin care i-a fost schimbată sentința de caterisire în excludere din Mănăstirea Prislop, cu dreptul de a se stabili în orice altă mănăstire. Așa a putut rămâne la Slatina, unde a reușit să obțină o oarecare siguranță, fiind acum și cu numele schimbat din Leonida, în Antonie. Aici era stareț părintele Ilie Cleopa, care l-a folosit ca profesor la Școala Monahală. A fost detașat și la mănăstirea Râșca și Dragomirna, unde a îndeplinit munci didactice și administrative.

În anul 1953 a fost hirotonit ieromonah, iar la 15 octombrie 1954 a fost arestat, la Iași, fiind depus la Penitenciarul Jilava în ziua de 17 octombrie, judecat din nou și condamnat la 4 ani închisoare și 3 ani de degradare civilă.

A beneficiat, însă, de Decretul 421 din 1955, care prevedea grațierea celor cu o condamnare de sub 5 ani, iar în ziua de 3 aprilie 1956 a fost eliberat, înapoiindu-se la Mănăstirea Slatina.

S-a înscris la cursurile de magisteriu (doctorat) din cadrul Institutului Teologic din București. Înainte de examenul de anul III de magisteriu a primit știrea că este eliminat de la cursuri și scos din rândul clerului în baza legii 410/1959, care avea drept scop pustiirea mănăstirilor românești, prin îndepărtarea monahilor fără studii teologice, deși el era licențiat în teologie. Cu același prilej i s-a interzis să mai locuiască în București.

În urma îndepărtării din mănăstire s-a angajat ca muncitor în diferite întreprinderi, funcționând, la început, ca măturător, muncitor necalificat (cărând în spate saci de materiale), operator chimist, iar mai târziu ca economist, prezentând în anul 1968 o inovație: „Îndrumător practic pentru analize economice”, certificatul de inovator având numărul 6496/ 20 februarie 1968.

La 1 martie 1969, în urma așa-zisei “Primăveri de la Praga”, Patriarhul Iustinian Marina a reușit să-l scoată din fabrică și să-i mijlocească transferarea pe postul de secretar șef la Institutul Teologic din București, reluându-și astfel activitatea în cler. În această perioadă de grea încercare a scris romanul Trei ceasuri în iad, dându-l scriitorului Geo Bogza pentru a-și da o părere sinceră.

Acesta l-a citit plin de interes și l-a întrebat pe autor dacă este dispus să moară pentru această carte, deoarece implică riscuri enorme.

Antonie Plămădeală s-a arătat dispus să nu ia în considerare riscurile, iar Geo Bogza a propus publicarea acestui roman.

În timp ce era trimis la studii de specializare în Teologie la „Heythrop College” de lângă Oxford, mutat apoi în Londra (1968-1970), romanul a apărut la Editura Eminescu (1970), iar

în anul 1972 a apărut și o traducere bulgară la Sofia. Cartea a fost republicată în 1993 și 1995.

La 24 noiembrie 1970, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a ridicat la treapta de arhimandrit, iar la 15 decembrie a aceluiași an a fost ales Episcop Vicar Patriarhal cu titlul de „Ploieșteanul”, fiind hirotonit episcop în ziua de 27 decembrie la Catedrala Patriarhală din București, încredințându-i-se sectorul “Relații externe”, precum și sectorul economic și Comisia de pictură bisericească.

În anul 1971 obține doctoratul în teologie, cu calificativul „Magna cum laudae” la “Heythrop College” cu teza “Biserica slujitoare în gândirea occidentală din punct de vedere ortodox”, teză alcătuită sub rectoratul prestigiosului filosof Frederick Copleston și sub conducerea profesorului doctor Robert Murray.

Din 1 septembrie 1971 până în anul 1974 a fost rector al Institutului de Teologie Ortodoxă din București, iar timp de zece ani a funcționat și ca secretar al Sfântului Sinod.

În ziua de 16 decembrie 1972 a obținut un nou titlu de doctor în teologie, de această dată la Institutul Teologic din București, cu teza “Biserica slujitoare în Sfânta Scriptură, Sfânta Tradiție și în teologia contemporană”, cu calificativul “excepțional”.

La 9 decembrie 1979 a fost ales Episcop al Buzăului, fiind înscăunat la 13 ianuarie 1980. Aici a dus la înflorire Eparhia și a restaurat numeroase locașuri de cult distruse de cutremurul din 4 martie 1977.

În ziua de 10 ianuarie 1982 a fost ales Arhiepiscop al Sibiului și Mitropolit al Ardealului, înscăunarea oficială având loc în Catedrala mitropolitană din Sibiu la 7 februarie 1982.

Este recunoscut ca unul din marii ecumeniști ai Bisericii Ortodoxe. Antonie Plămădeală a făcut parte din delegațiile sinodale române care au vizitat alte Biserici creștine (ortodoxe, catolice, protestante). Între anii 1970-1979 a făcut un număr de 248 de vizite diferitelor Biserici creștine.

În anul 1975 a fost delegat de Sfântul Sinod la a V-a Adunare generală a Consiliului ecumenic al Bisericilor – Nairobi, fiind ales membru în Comitetul executiv și în cel financiar.

În anul 1983 a fost conducătorul delegației române la a VI-a Adunare generală a aceluiași Consiliu la Vancouver. Antonie Plămădeală a participat la mai multe sesiuni ale Comisiei mixte internaționale de dialog între Biserica Ortodoxă și Biserica Romano-Catolică, având mai multe discuții teologice cu Papa Ioan Paul al II-lea. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a delegat să cerceteze parohiile ortodoxe române din: S.U.A., Canada, Australia, Europa Occidentală. A ținut conferințe, cursuri și comunicări în Spania,

Pe numele de mirean Leonida Plămădeală, a primit numele de Antonie odată cu tunderea în monahism, în anul 1948, la Mănăstirea Prislop. Acolo l-a însoțit pe Arsenie Boca, cel însărcinat de mitropolitul Nicolae Bălan cu preluarea mănăstirii de la Biserica Română Unită cu Roma

Anglia, Franța, Belgia, Germania, Suedia, Finlanda, Italia, Elveția, S.U.A., Australia etc.

Din 1 ianuarie 1991 este membru în Asociația foștilor deținuți politici, cu carnetul nr. 5432, numele său fiind consemnat în revista Memoria în rândul scriitorilor care, în anii teroarei staliniste, au fost supuși detenției politice. Antonie Plămădeală a fost ales membru al Academiei Române, al Academiei de Științe din Chișinău și al unor asociații culturale de peste hotare. La 3 decembrie 1992 a fost primit în Academia de Științe a Moscovei, iar în decembrie 1993, Uniunea Scriitorilor din Republica Moldova i-a acordat premiul pentru studiile despre Basarabia.

Antonie Plămădeală a primit diferite titluri de recunoaștere internațională și Dr. h. c. acordat de Facultatea de Teologie din Presov, Cehoslovacia, în 1988 și în anul 1992 A.B.I. i-a acordat prestigiosul titlu “Man of the Year (Om al anului)” 1992.

De asemenea numele și bibliografia sa au fost incluse în edițiile a II-a și a III-a a volumului 5000 Personalities of the World for Contribution to Arts and History, editate de A.B.I. Printre decorațiile și medaliile primite se remarcă Ordinul “Sfântul Marcu”, acordat de Patriarhia Alexandriei și a întregii Africi; Ordinul “Sfântii Petru și Pavel”, în rang de Comandor, acordat de Patriarhia Antiohiei; Ordinul “Sfântul Mormânt”, acordat de Patriarhia Ierusalimului; Ordinul “Sfântul Serghe de Radonej”, acordat de Patriarhia Moscovei; Ordinul “Sfântilor Metodie și Chiril”, acordat de Patriarhia Bulgară; “Crucea papală”, acordată de Papa Paul al VI-lea; “Crucea de Aur a Sfântului Rombault”, dată de Primatul Belgiei; “Crucea Sfântului Cuthbert”, din Durham, Anglia; Medalia “Martin Luther”, acordată de Bisericile Evanghelice din

Germania; “Crucea Federației Protestante din Franța”.

În cadrul Mitropoliei Ardealului, Antonie Plămădeală a ridicat un nou centru eparhial la Sibiu, o nouă clădire la Schitul Păltiniș, un complex de clădiri la Mănăstirea Sămbăta de Sus, a restaurat un număr mare de biserici și-a format un remarcabil nume de episcop și mitropolit, precum și de om de cultură. Preotul profesor doctor Ion Bria afirmă faptul că Mitropolitul Antonie a realizat confluența dintre teologie și cultură, „investind nu numai mandatul său instituțional conferit în taina consacrării arhieresti, ci și autoritatea sa culturală de scriitor.

Confluența dintre teologie și cultură este tema care înrudește cel mai bine pe I.P.S. Mitropolit Antonie cu ctitorii și intelectualii Ortodoxiei românești. Dovadă este faptul că s-a aplecat cu migală pentru restituirea unei serii de personalități și evenimente din trecutul Bisericii Românești care ilustrează această confluență. Și aceasta nu numai de dragul istoriei literaturii române, ci și din convingerea că, cultura românească autentică e un fel de trecătoare spre credință”.

Datorită unei boli cardiovasculare, la începutul anului 1995, Antonie Plămădeală a suferit în S.U.A., o operație pe inimă.

A murit în ziua de 29 august 2005, la Sibiu, fiind depus în mormântul pe care și-l pregătise la Mănăstirea „Brâncoveanu” de la Sămbăta de Sus.

Bibliografie:

1. *****- Enciclopedia marilor personalități din istoria, știința și cultura românească de-a lungul timpului și de pretutindeni. Volumul XII. Înalți Prelați, Teologi și Sfinți ai Poporului Român, Editura Geneze, București, 2009

*Mircea Pîrlea
Lacrima Teocan Istrăuan
Prof. Dr. Ioan Corneanu*

Nepoata prințesei Diana, Lady Kitty Spencer, s-a căsătorit cu un milionar

Nepoata prințesei Diana, în vârstă de 30 de ani, s-a căsătorit cu un magnat milionar, în vârstă de 62 de ani, într-o ceremonie fastuoasă în Italia.

Lady Kitty Spencer și Michael Lewis și-au unit destinele în fața prietenilor și a familiei la Vila Aldobrandini, un conac din Frascati în penultima sâmbătă a lunii iulie.

Mireasa a purtat o rochie Dolce & Gabbana din dantelă albă, cu gât înalt. Kitty Spencer nu a optat pentru o coafură sofisticată în ziua marelui eveniment, ci a avut părul strâns într-un coc. Rochia albă de mireasă, ce a fost îmbrăcată la ceremonia religioasă, a fost una amplă, cu guler înalt și mâneci bufante, trenă lungă și voal brodat, inspirată de epoca victoriană, un tribut adus mamei lui Kitty, ce a purtat o ținută asemănătoare la nunta ei. În acest fel, tânăra și-a arătat atașamentul nu numai față de familie, ci și de tradiție și de țara ei.

Oaspeții s-au bucurat de cină și dans, apoi au ieșit pe terenul conacului, care oferă o vedere spre Roma, pentru a urmări un foc de artificii, relatează Daily Mail. Printre participanți s-au aflat surorile miresei, gemenele Eliza și Amelia, cântăreața Pixie Lott și iubitul ei, modelul Oliver Cheshire, și vedeta Mark Vandelli.

Au participat, de asemenea, soția actorului Idris Elba, Sabrina, vicontesa Emma Weymouth și, soțul ei, Ceawlin

Thynn.

Nu se știe dacă verișorii miresei, Harry și William au reușit să ajungă la nuntă, dar pare puțin probabil, având în vedere restricțiile de călătorie din cauza coronavirusului.

Lady Kitty este fiica fratelui prințesei Diana, Earl Charles Spencer, în vârstă de 57 de ani. Mireasa a fost însoțită la altar de frații ei, Louis Spencer și Samuel Aitken, semn că tatăl ei, fratele prințesei Diana, nu a fost prezent la eveniment. Invitații au fost și ei unul și unul și s-au întrecut în eleganță.

Cuplu proaspăt căsătorit și-a păstrat relația departe de lumina reflectoarelor după ce au fost surprinși sărutându-se pentru prima oară în august 2019, în timp ce păraseau Clubul 55 din St Tropez. Lady Kitty, care a fost numită ambasadorul global pentru Dolce & Gabbana la începutul acestui an, a dezvăluit că îi place să-și păstreze relația departe de ochii curioșilor.

„Nu se întâmplă asta pentru că nu acord o importanță iubirii, pentru că, pentru mine, dragostea este cel mai important lucru din lume și o voi proteja din tot sufletul, nefiind un subiect de discuție. Problema e că te deschizi în fața altor persoane care au tot felul de păreri și pur și simplu nu este relevant pentru viața nimănui, decât pentru a mea și a familiei mele”. „Aștept cu nerăbdare o viață cu adevărat fericită: o căsnicie frumoasă și copii fericiți. Sunt liniștită, pentru că lucrurile se desfășoară așa cum ar trebui.

Phoebe Dynevor se pregătește de nuntă?

Lumea nu prea le-a dat șanse atunci când s-a aflat că sunt împreună. Cu atât mai mult aceste vești sunt surprinzătoare.

Comediantul Pete Davidson vrea să se mute în Marea Britanie și s-o ceară în căsătorie pe iubita lui, actrița Phoebe Dynevor, despre care spune că este dragostea vieții lui. Până acum, lumea nu l-a luat în serios după seria lui de cuceriri. A fost împreună cu Ariana Grande - dar și cu actrița Kate Beckinsale, între cei doi fiind o diferență considerabilă de ani.

A fost și cu fiica lui Cindy Crawford, Kaia Gerber - iar mama Cindy nu a fost deloc încântată de alegerea fiicei și a făcut tot posibilul pentru a-l îndepărta pe Pete din viața fetei sale. Și a reușit. Următorul pas: Pete s-a așezat cu actrița din serialul "Bridgerton", Phoebe Dynevor, și lumea a crezut că e doar o altă cucerire de-ale lui, întrebându-se ce le face Pete acestor femei frumoase de le cucerește pe bandă rulantă.

Totuși, cazul Phoebe se pare că este unul aparte: Pete dă semne că vrea să se așeze la casa lui și spune despre Phoebe că este dragostea vieții lui. Comediantul "Saturday Night Live" și Dynevor sunt împreună din luna februarie a acestui an. "Este un tip foarte pasional, de aceea la început nimeni nu l-a luat în serios. Dar au trecut 6 luni, iar Pete este în continuare nebun după Phoebe, așa că cei din jur au început să-l creadă când spune că se va însura cu ea", declară pentru revista "Heat" un apropiat al cuplului.

Știind că nu e genul care place părinților iubitelor lui, Pete s-a străduit să cucerească și familia Dynevor, vizitându-i în Manchester. "A făcut tot ce-a știut pentru a le obține aprobarea și simpatia. Iar acum e în relații bune cu părinții ei, i-a cunoscut chiar și pe bunicii ei și cu toții l-au făcut să se simtă ca acasă în vizită la ei. O va cere curând în căsătorie."

În 2009, Dynevor, în vârstă de 14 ani, a obținut primul său rol, a lui Siobhan Mailey în a cincea serie a

Waterloo Road. Mai târziu, a apărut în mai multe drame britanice, cum ar fi Monroe și The Musketeers.

Apoi a avut un rol secundar în drama BBC Prisoners "Wives in calitate de fiică de gangster Lauren.

În 2014, a apărut în cea de-a doua serie a The Village și din 2015 până în 2016 a interpretat-o pe Martha Cratchit în Dickensian.

În 2016, s-a anunțat că Dynevor va juca alături de Luke Pasqualino și Rupert Grint în serialul de comedie criminală Crackle Snatch, care va debuta la televiziunea americană.

Seria a fost lansată pe 16 martie 2017 și a fost reînnoită ulterior pentru un al doilea sezon.

În 2017, Dynevor s-a alăturat distribuției serialului de comedie-drama TV Land Younger într-un rol recurent al lui Clare. În 2019, a fost distribuită într-un rol principal în serialul Bridgerton, produs în perioada Netflix, produs de Shonda Rhimes, în rolul Daphne Bridgerton.

În 2021, Dynevor va debuta în lung metraj ca Clarice Cliff în filmul de epocă The Color Room, în regia lui Claire McCarthy pentru Sky Cinema.

J.K. Rowling a primit amenințări pe Twitter

Scriitoarea britanică J.K. Rowling a semnalat faptul că a fost amenințată cu moartea pe Twitter prin intermediul unui cont fals, spunând că acest atac are la bază încercări eșuate de a o reduce la tăcere pentru declarațiile despre persoanele transgender, potrivit DailyMail.

Mesajul i-a fost transmis de pe un cont numit "Sam (Egocom Arc)": "Îți doresc să ai parte de o bombă artizanală pe email". Rowling a ripostat și a reamintit că ce a publicat a avut succes în ciuda criticilor vehemente de pe rețelele de socializare.

Ea a scris: "Să fiu sinceră, când nu poți să dai la o parte, să arestezi sau să

lași o femeie fără contract cu editorul, să o anulezi, face ca vânzările cărților ei să crească și îți mai rămâne un singur lucru de făcut". J.K. Rowling a fost pedepsită în ultimele zile pentru declarațiile ei despre problemele persoanelor transsexuale. Autoarea în vârstă de 55 de ani s-a confruntat cu acuzații continue de transfobie după o postare pe blog în care susținea că sexul biologic este real. La începutul acestui an, festivalul de carte din Noua Zeelandă, Wairarapa, a renunțat la un eveniment cu tematică "Harry Potter" din cauza comentariilor. Cu toate acestea, Rowling continuă să aibă un succes literar spectaculos cu seria ei "Cormoran Strike" - scrisă sub numele Robert Galbraith - care a atins recent un record de 100.000 de descărcări audio.

